

PUTOVANJE U STAR WARS: SILA SE BUDI

STAR WARS™

CLAUDIA GRAY
IZGUBLJENE
ZVIJEZDE

Zagreb, 2016.

PUTOVANJE U STAR WARS: SILA SE BUDI

STAR WARS™

CLAUDIA GRAY
IZGUBLJENE
ZVIJEZDE

Disney | LUCASFILM

Izvorno objavljeno u SAD-u kao:

STAR WARS: LOST STARS

by Claudia Gray

Disney Lucasfilm Press, an imprint of Disney Book Group, 2015

© & TM 2016 Lucasfilm Ltd.

All Rights Reserved.

Used Under Authorization.

Cover art copyright © 2016 by Lucasfilm Ltd.

Translation Copyright © 2016 by Znanje

Distribuirano Znanje d. o. o. pod licencom Szukits Könyvkiadó Kft, Mađarska.

Tiskao u Mađarskoj Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Prevela

Tatjana Jambrišak

ISBN 978-953-343-447-6

Nakladnik:

Znanje d.o.o.

Mandićeva 2, Zagreb

Za nakladnika: Zvonimir Čimić

Glavna urednica: Silvia Sinković

Urednica: Nataša Pejić

Tehnički urednik: Vedran Sinovčić

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ovog izdanja ne smije se umnožavati ili javno reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja nakladnika.

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 949766.

Ova je knjiga posvećena sjećanju na Karen Jones,
prijateljicu i posebnu obožavateljicu.

Bila nam je čast poznavati te.

Jednom davno, u dalekoj galaksiji....

Osam godina nakon pada Stare republike, Galaktički imperij sad vlada čitavom poznatom galaksijom. Otpor Imperiju je ugušen. Samo nekoliko hrabrih vođa poput Baila Organa s Alderaana još se usuđuju otvoreno suprotstaviti Imperatoru Palpatineu.

Nakon mnogo godina neposluha mnogi su se svjetovi na rubu Oboda predali. Kako je osvajao jedan po jedan takav planet, Imperij je jačao.

Posljednji koji je pao pod Imperatorovu vlast bio je izolirani planinski planet Jelucan, čiji se građani nadaju boljoj budućnosti premda im se iznad glava skuplja Imperijalna zvjezdana flota...

PROLOG

IZNAD NJIH BROD JE KLIZNUO preko sivog neba boje škrljca tako brzo da se vidjela tek linija svjetlosti i čula udaljena škripa gotovo izgubljena u vjetru.

»To je šatl klase *Lambda*!« Thane Kyrell pokazao je prema gore, poskakujući od uzbuđenja: »Jesi li ga čuo? Jesi li, Dalvene?«

Stariji ga je brat opalio po glavi i podsmjehnuo se: »Nemaš pojma kako brodovi izgledaju. Premali si da znaš.«

»Nisam. To je bio šatl klase *Lambda*. Možeš ga prepoznati po zvuku motora...«

»Tiho, djeco.« Thaneova ih majka nije ni okrnula pogledom. Usredotočila se da si pridrži ogrtač boje šafrana kako ne bi ostavljao tragove u prašini: »Rekla sam ti da smo trebali poći hoverkraftom. A mi se teglimo pješice do Valentie poput klošara iz doline.«

»U hangarima će biti ludnica«, insistirao je Thaneov otac, Oris Kyrell, prezrivo šmrknuvši: »Tisuće ljudi koji pokušavaju sletjeti bez obzira imaju li rezervaciju ili ne. Želiš li provesti čitav dan istjerujući pravo na pristanište? Bolje je ovako. Dječaci nas mogu pratiti.«

Dalven je mogao; krakati je dvanaestogodišnjak ponosno nadvisivao svog mlađeg brata. Thaneu je put nizbrdo po nerav-

nom planinskom putu predstavljao veći problem. Zasad je bio niži od većine dječaka svoje dobi; krupna stopala i ruke što su najavljivale njegovu buduću visinu bili su tek ponešto nezgrapni produžeci. Njegova se crvenkastoplava kosa lijepila za oznojeno čelo i ovog je trenutka žalio što mu roditelji nisu dopustili da nosi omiljene čizme umjesto ovih novih koje su ga na prstima žuljale pri svakom koraku. Ali, pristao bi on i na teže uvjete putovanja samo za priliku da vidi TIE lovce i šatlove — *prave* svemirske brodove, a ne nezgrapne starudije poput V-171.

»To je stvarno bio šatl klase *Lambda*«, promrmljao je nadajući se da ga Dalven neće čuti.

Ali, čuo ga je. Njegov se stariji brat ukočio i Thane se pripremio. Dalven ga nikad ne bi prejako udario dok su im roditelji bili u blizini, ali to je slabije naguravanje i udarci često bilo samo upozorenje na ono što bi uslijedilo poslije. No, ovog puta Dalven nije ništa učinio. Možda mu je pažnju odvuklo obećanje spektakla koji će toga dana vidjeti — izložba letećih snaga i borbenih tehnika letjelica imperijalne flote.

A možda je Dalvenu bilo neugodno jer je shvatio da je Thane za razliku od njega prepoznao brod.

Govori da će ići na Imperijalnu akademiju, pomislio je Thane, ali samo zato što misli da će ga to učiniti važnim. Dalven ne poznaje svaki mogući brod kao što ih ja znam. Ne proučava priručnike i ne vježba s jedrilicom. Dalven nikad neće postati pravi pilot.

Ali ja hoću.

»Trebali smo Thanea ostaviti kod kuće s droidom domaćicom.« Dalvenov je glas postao mrzovoljan: »On je premali za ovo. Za sat će vremena zacviliti kako hoće doma.«

»Neću«, insistirao je Thane: »Dovoljno sam star. Točno, mama?«

Ganaire Kyrell odsutno je kimnula glavom: »Naravno da si dovoljno star. Rođen si iste godine kad i Imperij, Thane. Nikad to nemoj zaboraviti.«

Kako će zaboraviti kad ga je na to podsjetila barem pet puta samo tog dana? Poželio joj je to reći, ali tako bi samo zaradio još jednu zaušnicu od Dalvena — ili, još gore, novu salvu uvreda od oca, čije su riječi rezale dublje od bilo koje oštrice.

Već je osjećao kako zure u njega i vrebaju na najmanji znak pobune ili slabosti. Thane se okrenuo kao da gleda dolje prema odredištu, gradu Valentiji, kako ni otac ni Dalven ne bi vidjeli izraz na njegovom licu. Uvijek je bilo bolje kad nisu znali što je mislio.

Za majku nije brinuo. Ona ga je ionako rijetko primjećivala.

Vjetar je zavitlao njegovim ogrtačem izvezenim plavom i zlatnom bojom pa je Thane zadrhtao. Na drugim je svjetovima zacijelo toplije. Blistavije, bučnije, zabavnije na svaki mogući način. Vjerovao je u to iako u životu nikad nije posjetio ni jedan drugi planet; bilo je nemoguće zamisliti kako u čitavoj golemoj galaksiji nije bilo boljeg mjesta od ovoga.

Jelucan je naseljen kasno u galaktičkoj povijesti, vjerojatno zato jer nitko nije bio dovoljno očajan da zavoli nenastanjivu stjenčugu na samom rubu Oboda. Prije gotovo pet stotina godina, prva grupa naseljenika prognana je ovamo s drugog, jednako mračnog mjesta. Borili su se na krivoj strani u nekom od mnoštva građanskih ratova. Thane nije znao detalje. Njegovi su mu roditelji objasnili tek da su ti prvi doseljenici zaglavili u dolinama, u gotovo totalnom siromaštvu i da su jedva preživjeli.

Prava je civilizacija došla tek poslije, prije stotinu i pedeset godina, s drugim valom naseljenika koji su stigli dobrovoljno u nadi da će tu sagraditi bolji život. Uspjeli su pokrenuti rudarstvo, započeti galaktičku trgovinu i voditi moderne živote — za razliku od ljudi iz doline, koji su se ponašali više kao predtehnoški nomadi nego suvremeni ljudi. Naravno da su i oni bili Jelucani, ali bili su neprijateljski raspoloženi, zatvoreni i ponosni.

A možda su stanovnici dolina samo još bili ljuti što su ih ostavili na ovoj ledenoj gruboj stijeni od svijeta. Ako je to bilo tako, Thane ih nije krivio.

»Šteta je što Imperator neće biti prisutan«, rekla je majka: »Ne bi li to bilo odlično da ga vidimo vlastitim očima?«

Da, kao da bi Imperator ikad došao ovamo. Thane je znao da je ovo bolje prešutjeti.

Od svih se očekivalo da vole Imperatora Palpatinea. Govorili su da je on najhrabrija, najinteligentnija osoba u galaksiji, da je zaveo red nakon kaosa Ratova klonova. Thane se sad pitao je li to sve istina. Palpatine je u svakom slučaju ojačao Imperij i sebe učinio najmoćnijim čovjekom u njemu.

Thanea u stvari uopće nije bilo briga je li Imperator bio drag čovjek ili ne. Bilo je dobro što je Imperij dolazio, jer je doveo i svoje brodovlje. Thane ih je samo želio vidjeti. I, poslije, naučiti njima pilotirati.

I, naposljetku, odletjeti daleko i nikad se više ne vratiti.

»Ciena! Gledaj kud hodaš ili ćeš pasti.«

Ciena Ree nije mogla prestati zuriti u sivo nebo. Mogla se zakleti da je čula šatl klase *Lambda*, a više od svega željela ga je i vidjeti: »Ali, mamice — znam da sam čula brod.«

»To je sve što te zanima — brodovi i letenje«. njezina majka, Verine, zahihotala se tiho i podigla kćer, a onda je postavila na široka, krznom prekrivena leđa muunyaka što su ga vodile uzbrdo prema Valentiji: »Tako. Štedi snagu za veliku paradu.«

Ciena je zakopala ruke u muunyakovo gusto krzno. Mirisalo je umirujuće na mošus i sijeno. Na dom.

Dok je piljila u zrak, vidjela je tanku liniju među oblacima — već je nestajala, ali bio je to svejedno dokaz da je šatl onuda prošao. Zadrhtala je od uzbuđenja, a onda se sjetila da

se uhvati za kožnatu pletenicu oko svog ručnog zgloba. Tiškajući kožu između prstiju, Ciena je prošaputala, »Pogledaj kroz moje oči.«

Sad je i njezina sestra, Wynnet, mogla vidjeti isti prizor. Ciena je živjela za njih obje i nikad to nije zaboravljala.

Sigurno ju je otac čuo, jer se na njegovom licu pojavio tužan osmijeh što znači da je i on mislio na Wynnet. Samo je potapšao glavu kćeri i zataknuo jedan odbjegli crni uvojak iza njezinog uha.

Napokon, nakon dva sata uspona, stigli su do Valentie. Ciena nikad ranije nije vidjela pravi grad osim na hologramima; njezini su roditelji jedva i napuštali rodnu dolinu, a i kad jesu, nju nikad ne bi vodili. Sve do danas. Oči su joj se raširile dok je upijala nastambe izrezbarene u bijelom kamenu litice — neke od njih visoke čak deset ili petnaest katova. Prostirale su se niz planinu dokle god joj je pogled sezao. Svugdje po izrezbarenim nastambama stajali su stanari pod nadstrešnicama obojenim u desetke različitih blještavih boja i ukrašenih trakicama i perlicama. Imperijalne su zastave lepršale s jarbola netom nabijenih u tlo ili usađenih u stijenu.

Po ulicama se naguralo više ljudi no što je ikad vidjela na istom mjestu u svojih osam godina. Neki su prodavali hranu ili suvenire što su obilježavali ovu veliku prigodu — imperijalne zastavice ili malene holograme prozirnog Imperatora s blagim osmijehom na licu kako lebdi iznad malenog diska što je mijenjao boje. Većina se ljudi ipak samo kretala poput nje i njezine obitelji duž istih prenapučenih ulica na putu ka ceremoniji. Čak se i nekoliko droida kotrljalo, lebdjelo ili vuklo kroz gužvu, svaki od njih uglačaniji i očigledno daleko moderniji od onog pohabanog droida rezača iz njihovog sela.

Svi bi ti ljudi i droidi bili daleko zanimljiviji da joj se nisu nalazili *na putu*.

»Hoćemo li zakasniti?« pitala je Ciena: »Ne želim propustiti brodove.«

»Nećemo zakasnuti«, uzdahnula je majka. Ponovila je to već toliko puta tog dana i Cieni je bilo jasno da bi trebala ušutjeti. Ali, onda je Verine Ree spustila ruke na ramena svoje malene kćeri; koliko god da je nježna ta gesta bila, muunyak je znao da se treba zaustaviti. Majčin je izbljeddjeli ogrtač lepetao oko premršavog tijela dok je govorila: »Znam da si uzbuđena, srce. Ovo je dosad najveći dan tvoga života. Kako ne bi bila izvan sebe? Ali, imaj malo vjere. Imperij će nas čekati kad završimo uspon na planinu, kad god to bilo. Dobro?«

Zbog majčinog se osmijeha Cieni doimalo kao da je stala na osunčani proplanak: »Dobro.«

Nije bilo važno kad će se napokon uspeti. Imperij će je uvijek, uvijek čekati.

Kao što je mama i obećala, na vrijeme su stigli do ograđenog prostora za životinje. Dok su roditelji plaćali za dan u koralu i hranu, Ciena je začula podsmijeh.

»Dojahali su na tom prljavom muunyaku na imperijalnu svečanost!« povikao je tinejdžer drugog vala doseljenika. Ljuta crvena boja njegovog ogrtača podsjetila ju je na otvorenu ranu: »Zasmrdjet će nam čitav grad!«

Ciena je osjetila kako joj obrazi gore i zato više nije htjela gledati u dječaka koji im se rugao. Umjesto toga, samo je potapšala muunyakove sapi: on je trepnuo, strpljiv kao i uvijek: »Poslije ćemo se vratiti po tebe«, obećala je: »Nemoj biti usamljen.« Nikakvi komentari glupog velikog dječaka neće je natjerati da se srami svoje životinje. Voljela je i njega i njegov miris. Glupi doseljenici drugog vala nisu razumjeli što znači živjeti u skladu sa životinjama i zemljom.

Ipak, sad kad je vidjela stotine doseljenika drugog vala u dugim svilenim ogrtačima i u bogato izvezenoj odjeći, Ciena je bacila pogled na svoju svjetlosmeđu haljinu i pomislila kako je otrcana. Ranije je uvijek bila zadovoljna tom haljinom, jer je tkanina bila tek malo svjetlija od njezine kože što joj je

dobro stajalo. Sad je primijetila iskrzani rub i konce koji su visjeli s rukava.

»Nemoj da te to pogađa.« Očevo se lice napelo i nekako stegnulo: »Njihovo je vrijeme prošlo i svjesni su toga.«

»Parone«, prošaputala je Cienina majka stegnuvši suprugovu ruku: »Tiše govori.«

Nastavio je diskretnije, ali s još više ponosa: »U Imperiju se poštuju trud i rad. Potpuna predanost. Njihove su vrijednosti poput naših. Doseljenici drugog vala ne misle ni o čemu drugom već kako napuniti vlastite džepove.«

Drugim riječima, o bogaćenju. Ciena je to znala, jer je otac često spominjao doseljenike drugog vala koji su živjeli na najvišim planinama. Iako, nije baš razumjela što je tako loše u zarađivanju novca. No, druge su stvari bile važnije... ponajviše čast.

Ciena i svi ostali stanovnici jelucanskih dolina potekli su od lojalista izgnanih s rodnog svijeta nakon što je njihov kralj zbačen s vlasti. Svaki od njih radije je odabrao izgnanstvo nego da izda svoga vođu. I premda im je život na Jelucanu bio težak, a rad i siromaštvo kao da nisu imali kraja, ljudi iz doline ponosili su se izborom svojih predaka. Poput svakog djeteta iz svog sela, Ciena je odgojena da je riječ obvezujuća, a čast jedina stvar koju je istinski vrijedilo posjedovati.

Neka se samo oni šepure u novoj odjeći i blještavom nakit. Cienin je jednostavni ogrtač istkala njezina majka, vunom ispređenom iz krzna muunyaka; njezina je kožna narukvica ponovo ispletana i proširivana kako je rasla ne bi li joj ostala na zglobu čitavog života. Posjedovala je malo, ali sve što je imala — sve što je radila — imalo je neki značaj i vrijednost. Ljudi iz planina nisu to mogli razumjeti.

Kao da je čitao misli svoje kćeri, Paron Ree je nastavio, »Sad ćemo imati drukčije mogućnosti. Bolje. Nismo li se u to već uvjerali?«

Cienina se majka nasmijala omotavši blijedosivi šal čvršće oko kose. Netom prije tri dana, ponuđen joj je nadglednički posao u obližnjem rudniku — takve su pozicije doseljenici drugog vala obično čuvali za svoje ljude. Ali, sad je Imperij propisivao pravila. Sve će se promijeniti.

»Tebi će se pružiti više izbora, Ciena. Dobit ćeš priliku postići više, biti više.« Paron Ree se nasmiješio kćeri uz nepopustljiv i nepogrešiv ponos: »Sila nas vodi.«

Koliko je Ciena mogla zaključiti sudeći po ono nekoliko holograma koje je imala prilike gledati, većina ljudi u galaksiji više nije vjerovala u Silu, energiju koja je ljudima omogućavala da budu jedno sa svemirom. I sama se ponekad pitala jesu li Jedi vitezovi ikad postojali. Nevjerojatne priče koju su stari ljudi pričali o hrabrim herojima sa svjetlosnim sabljama koji su utjecali na umove i levitirali predmete — sigurno su bile izmišljene.

Ali, Sila je morala postojati jer je dovela Imperij na Jelucan da im zauvijek promijeni živote.

»Narode Jelucana, današnji dan predstavlja kako završetak tako i početak nečeg novog«, rekao je viši imperijalni službenik na proslavi, čovjek po imenu Veliki moff Tarkin.

(Ciena je znala da su mu to i ime i titula, ali nije bila sigurna je li mu titula Veliki moff, a ime Tarkin — ili mu je ime bilo Moff Tarkin, a doista je bio velik. Pitat će poslije, kad oko njih ne bude doseljenika drugog vala koji bi mogli ismijati njezino neznanje.)

Tarkin je nastavio: »Na današnji dan završava vaša izolacija od ostatka galaksije. Umjesto toga, Jelucan kreće na put nove i slavne budućnosti prihvaćajući mjesto koje mu pripada unutar Imperija!«

Ciena je zapljeskala s ostalima kad su pljesak i uzvici ispunili zrak. Ali, njezino je oštro oko uhvatilo nekolicinu

Ljudi koji se nisu ni pomakli — bili su to uglavnom stariji ljudi, koji su morali živjeti još prije Ratova klonova. Mirni i ozbiljni, stajali su nalikujući više na tugujuću rodbinu ili svjedoke javne sramote. Jedna je sijeda, blijeda žena pognula glavu i suza joj je pobjegla niz lice. Ciena se pitala je li možda imala sina ili kćer koji su poginuli u ratovima, pa su je sad svi ovi vojnici podsjetili na taj gubitak i rastužili je na ovako sretan dan.

Jer, zaista je bilo *mного* vojnika — časnika u uglačanim crnim ili sivim uniformama i jurišnika u blještavim bijelim oklopima. A činilo se da je i brodova gotovo koliko i vojske: TIE lovci čvrstih uglova crni poput opsidijana, jurišne krstarice sive poput granitnih planina, i visoko gore u orbiti, trećući poput južne zvijezde ujutro, nekoliko točkica za koje je znala da su zapravo zvjezdani razarači. Govorili su da je svaki od njih bio dva ili tri puta veći od grada Valentie.

Sama je ta pomisao bila dovoljna da se Cienino srce ispunni ponosom. Postala je dijelom Imperija — ne samo njezin planet, nego i ona osobno. Imperij je vladao čitavom galaksijom. Moć imperijalne flote uvelike je prelazila bilo koju borbenu snagu u čitavoj povijesti. Oduševljenje joj je prožimalo čitavo biće dok je gledala kako im brodovi prelijeću iznad glave u preciznim formacijama, ni na trenutak nisu skretali sa zacrtanog puta.

To je bila snaga, veličina, veličanstvenost. Čast i disciplina u kakvima je odgajana, ali na razini o kakvoj nije mogla ni sanjati. Ništa nije ljepše od ovoga, mislila je.

Osim ako jednog dana ne bi i sama upravljala jednim od ovih brodova.

Veliki moff Tarkin je nastavio govoriti, nešto o svjetovima separatista zbog čega su se svi načas osjetili nelagodno, ali onda se vratio na to kako je Imperij velik i kako bi se svi trebali ponositi. Ciena je klicala zajedno s drugima, ali u tom je trenu već bila potpuno usredotočena na najbliži brod, šatl

baš poput onog za koji je mislila da ga je opazila na nebu. Kad bi ga samo mogla malo поближе razgledati...

Možda joj to uspije nakon proslave.

Kad su završili govori i muzika, Kyrrellovi su trebali poći na primanje zatvoreno za javnost kod nekih vrlo važnih imperijalnih službenika, pa su ostavili Dalvena da pazi na Thanea. Još dok su im to govorili, Thane je u sebi pokušavao proračunati koliko će vremena trebati da ga Dalven napusti i ode s prijateljima. *Pet minuta*, pomislio je. *Pet ili šest*.

Ovog je puta precijenio svog brata koji ga je napustio nakon samo tri minute.

Ali, Thane se znao brinuti za sebe. I ne samo to, sam se mogao puno više približiti imperijalnom hangaru.

Iako je većina imperijalnih brodova već odletjela natrag do svojih baza u zvjezdanim razaračima, ili do nekih od novih postrojenja što su se gradila na južnim platoima, nekoliko ih je ipak ostalo u imperijalnom hangaru. Najbliži je bio šatl klase *Lambda*, baš poput onog za kojeg je Thane bio uvjeren da ga je ranije vidio na nebu.

Naravno da su znakovi upozoravali da se ljudi ne približavaju. Ali, ponekad se vjerovalo kako mala djeca ne znaju čitati znakove. Thane je zaključio da je još dovoljno mali da se izvuče na taj izgovor ukoliko ga netko uhvati.

Želio je samo izbliza pogledati taj brod — možda ga i dotaći, samo jednom.

I zato se odšuljao iza pozornice podignute toga dana za govore, a onda se sagnuo ispod nje. Iako je morao pognuti glavu, mogao je ispod nje otrčati sve do samog hangara. Kad je izašao na drugoj strani ponosno se osmjehujući, shvatio je da nije bio jedini koji je došao na istu ideju. Nekoliko druge djece koju je znao iz škole okupilo se u blizini — neki malo stariji dječaci koji mu se nikad nisu sviđali — i još mršava

djevojčica odjevena u otrcanu odjeću zbog koje je znao da dolazi iz doline. Pored duboke tamnocrvene i zlatne boje dječčkih ogrtača, njezina je smeđa haljina Thanea podsjetila na jesenski list što se sprema otpasti.

»Što ti ovdje radiš, dolinsko smeće?« rekao je Mothar Dirk, osmjehujući se čak zlobnije nego inače.

Zapanjeni joj je osmijeh nestao s lica dok se okretala od šatla prema svojim mučiteljima.

»Samo sam željela vidjeti brod. Baš kao i vi.«

Mothar je napravio prostačku gestu: »Vrati se natrag u svoj svinjac i lopataj govna. Ondje ti je mjesto.«

Djevojčica nije ustuknula. Umjesto toga, stegnula je šake: »Da lopatam govna, morala bih početi od tebe.«

Thane se glasno nasmijao. Nekolicina drugih dječaka tad ga je primijetila. Jedan je od njih rekao, »Hej, Thane. Hoćeš li nam pomoći da iznesemo smeće?«

Spremali su se pretući djevojčicu iz doline. Njih šestorica, na nju jednu. Takav bi se omjer mogao svidjeti samo zlostavljačima.

Odrastajući pored oca Orisa Kyrella, Thane je mnogo naučio. Na primjer, naučio je kako se strogo i okrutno pravila mogu provoditi. Naučio je da je njegov brat na očevu okrutnost reagirao istim prema Thaneu, ako ne i gore. Naučio je da zapravo nije važno tko je imao pravo, a tko krivo — jer pravila postavlja onaj tko drži batinu.

A povrh svega je naučio *mrziti* zlostavljače.

»Da«, rekao je Thane: »Pomoći ću vam da iznesete smeće.« S tim je riječima nasrnuo ravno na Mothara.

Glupan to uopće nije očekivao, ostao je bez daha i uz iznenađeni *uff* se dočekao na leđima. Thane je uspio ubaciti nekoliko udaraca prije no što ga je netko skinuo s Mothara, a kad je vidio drugog dječaka kako poseže za njegovom kragnom, pripremio se za neizbježnu šaku u lice — ali mršava

se djevojčica bacila na njegovog napadača, vukući mu ruku unazad: »Pusti ga!« povikala je.

Dvoje protiv šest i nisu bili najbolji izgledi, ali djevojčica se žestoko borila. Thane je znao da ni on ne zaostaje, uglavnom zahvaljujući Dalvenu od kojeg je već naučio kako primiti udarac i nastaviti dalje. Unatoč tome, protivnici su ih polako sabijali u kut. Thane je već imao krvavu usnicu i bilo je jasno da sve to neće dobro završiti...

»Što se to ovdje događa?«

Svi su se smrzli. Samo pet metara dalje stajao je veliki moff Tarkin okružen imperijalnim časnicima i jurišnicima u bijelim oklopima. Vidjevši ih, Mothar je pobjegao s kompićima za petama. I tako su Thane i djevojčica ostali stajati sami.

»Onda?« pitao je Tarkin prilazeći im bliže. Lice mu je bilo puno tvrdih, blijedih linija kao isklesanih u kristalu kvarca.

Djevojčica je istupila: »Ja sam kriva«, rekla je: »Oni su me dječaci htjeli pretući, a on ih je pokušao zaustaviti.«

»Vrlo budalasto od tebe«, obratio se Tarkin Thaneu. Djelovao je zabavljeno: »Bacio si se u borbu koju ne možeš dobiti? Nikad ne idi protiv jačeg neprijatelja, momče. To obično ne završi dobro.«

Thane je brzo mislio: »Danas sam to učinio zbog Vas.«

Tarkin se nacerio: »Shvatio si da će ubrzo doći netko jači? Odlično strategijsko razmišljanje. Bravo, dječace.«

Sad su bili izvan opasnosti, ali činilo se da djevojčica iz doline to ne shvaća: »Nisam trebala biti u hangaru«, rekla je pognute glave: »Prekršila sam pravilo. Ali, nisam mislila počinuti ništa nečasno. Samo sam htjela vidjeti brod.«

»Naravno da si htjela«, rekao je Tarkin naginjući im se bliže: »To mi govori da te zanima galaksija izvan Jelucana. Vas dvoje ste ostali kad su ostali pobjegli. Znači da ste hrabri. Sad me još zanima jeste li inteligentni. Kakav je ovo brod?«

»Šatl klase *Lambda!*« povikali su uglas, a onda se pogledali. Djevojčica se polako osmjehnula, a za njom i Thane.

»Vrlo dobro.« Tarkin je ispružio jednu ruku prema brodu: »Biste li ga voljeli pogledati iznutra?«

Je li to zaista mislio? Da, mislio je. Thane je jedva mogao vjerovati sreći kad je jedan od jurišnika otvorio okno da uđu. Pojurili su unutra gdje je sve bilo crno i sjajno i osvijetljeno stotinama malih svjetala. Povelili su ih u kokpit i čak im dopustili da sjednu u pilotsku stolicu. Veliki moff Tarkin stajao je odmah iza njih, ukrućen poput jarbola za zastavu, u čizmama blještavim poput uglačanog metala koji ih je okruživao.

»Pokažite mi kontrolor visine«, rekao je. Oboje su trenutno uprli prstom u njega: »Odlično. A navođenje pristajanja? I to znate. Da, oboje ste vrlo pametni. Kako se zovete?«

»Ja sam Thane Kyrell.« Pitao se hoće li veliki moff Tarkin prepoznati njegovo prezime; njegovi su roditelji insistirali na tome da će imperijalne vlasti znati tko su oni. Ali, Tarkinovo je lice ostalo tek neznatno zainteresirano.

Malena je djevojčica rekla, »Ja sam Ciena Ree, sir.«

Sir: I on se trebao sjetiti da tako oslovi Tarkina. No, činilo se da Tarkinu nije smetalo: »Ne biste li jednog dana voljeli služiti Imperatoru i upravljati ovakvim brodovima? Onda biste mogli postati kapetan Kyrell i kapetanica Ree. Što kažete na to?«

Thaneova su se prsa ispunila ponosom: »To je sve što sam ikad želio. Sir.«

Tarkin se tiho nasmijao dok se okretao jednom od nižih časnika iza sebe: »Vidiš li, Piett? Kad je to potrebno, ne treba se ustezati od biča — ali postoje trenuci kad je mamac daleko učinkovitiji.«

Thane nije imao pojma o čemu govori, a nije ga ni bilo briga. Znao je samo da više nije u stanju zamisliti veličanstveniju sudbinu od toga da postane časnik Imperijalne flote.

Po osmijehu na Cieninom licu, zaključio je da i ona dijeli njegovo mišljenje.

Prošaputala je, »Morat ćemo puno učiti.«

»I vježbati letenje.«

Od njegovog joj se odgovora lice uozbiljilo: »Nemam nikakvih brodova na kojima bih mogla vježbati, a naš je jedini simulator zastario.«

Naravno da nisu imali dobre simulatore u dolinama, i vjerojatno je tek jedan na pedeset stanovnika doline imao svoju letjelicu. Thane se na trenutak rastužio, a onda mu je nadošla inspiracija: »Onda dođi vježbati sa mnom.«

Cienino se lice obasjalo: »Stvarno?«

»Naravno.« Bilo je puno manevara za koje je bilo dobro imati kopilota. Trebat će mu partner ako je zaista mislio naučiti letjeti dovoljno dobro da ga jednog dana primi Imperijalna zvezdana flota.

Osim toga, Thane je već mogao sa sigurnošću reći da će unatoč njihovim razlikama, on i Ciena Ree postati prijatelji.

PRVO POGLAVLJE

Pet godina poslije

DO VJEŽBE LETENJA ostalo je još trideset minuta — jedva dovoljno vremena da uopće stigne do hangara. A Ciena je još morala sjediti na ovoj glupoj klupi...

Ne, pomislila je. Nije glupo. U pitanje je dovedena čast obitelji Nierre. Potrebni su im prijatelji koji će stati uz njih sad kad im se sudi. Čak i ako to znači da ću propustiti vježbe letenja.

Ali tako bih sad radije letjela.

Grubo klesana granitna klupa stajala je ispred male kupolaste kuće obitelji Nierre, njihovih susjeda iz doline čija je zemlja već generacijama graničila s Reejevima. Ispred klupe protezao se dugi jarak ispunjen pijeskom s nekoliko jarbola za zastave. Svaka je zastava predstavljala jednu obitelj koja je time izrazila podršku obitelji Nierre tijekom ovog teškog razdoblja. Bila je to stara tradicija, sve od dana prvog naseljavanja Jelucana, ali je još imala značaj. Po jedan član iz svake obitelji odane Nierresovima stalno je boravio s njima i tako će se nastaviti sve dok ne budu oslobođeni sumnje.

Većina stanovnika doline donijela je svoju zastavu, ali ne svi. Nekolicina ih je smatrala da je otac kućanstva kao imperijalni nadglednik komunikacija zloupotrebljavao svoju moć

— prijavljujući sastanke i poruke koje su bile privatne. No, Cienini su roditelji izjavili kako nitko ne bi trebao niti pokušavati sakrivati važne informacije od Imperija i da su zapravo oni koji su optužili Nierresove bili bez časti. Ipak, Nierresovi su morali podnijeti teret optužbi.

Obiteljski su geni prenosili plavu kosu i mliječnobijelu kožu. Tome unatoč, bilo je vidljivo da su im lica postala još bljeđa, tako da su izgledali bolesno. Kad bi se službena pritužba Imperijalnom upravitelju održala i kao posljedica toga bio postavljen novi nadglednik, Nierresovi se nikad ne bi riješili te sramote — a tu je prijatnju bilo teško podnositi. I zato im je bilo potrebno da im prijatelji budu blizu i pruže im utjehu.

Da mene lažno optuže, i ja bih voljela da netko to za mene učini, mislila je Ciena. Ali, Nierresove bi više utješili moji roditelji kad bi bili ovdje, kao što su rekli da će doći prije gotovo sat vremena.

Oči su joj pretraživale nebo u nadi da će ugledati stari V-171 kako dolijeće. S ove se klupe moglo vidjeti dalje u dolinu, sve do udaljenog srebrnastog odsjaja vode nekoliko tisuća metara niže. Okruživali su je bezbrojni snježni vrhovi, poput pandži što su se pružale k nebu boje kamena. Njezin je tamnoplavi ogrtač bio dovoljno težak da ga vjetar ne klata, a i prikriivao je činjenicu da je — umjesto tradicionalne haljine — nosila preveliko letačko odijelo koje je ranije te godine uspjela kupiti u dućanu za vojni višak.

Onda je začula udaljenu buku planinskog puzača — jedne vrste hoverkrafta kojeg su imperijalni trgovci doveli sa sobom prije pet godina. Već sad Cieni nije bilo jasno kako su se ikad snalazili bez njih; još je voljela svog starog muunyaka, ali ovih je dana bio još sporiji. Kad je puzač napokon došao iza ugla, poželjela je oduševljeno poskočiti. *Napokon!*

Ali, ipak je ostala na klupi, ozbiljna lica, sve dok otac nije iskoračio i pridružio joj se. Bio je sam.

»Gdje je mama?« pitala je Ciena dok je ustajala.

»Još jedna duga noć u rudniku.« Otac je zatresao glavom: »Znali smo da će kao nadglednica morati naporno raditi i ponosan sam na nju — ali katkad mi nedostaje.«

»I meni.« Ciena je to zaista i mislila, ali nikako nije mogla skinuti oči s planinskog puzača. Da joj ga tatica posudi, stigla bi na vrijeme do hangara.

Otac je primijetio da se žuri i stisnuo usne u tanku liniju koja je prijetila da pređe u mrštenje: »Danas opet letiš?«

»Tatice, molim te. Kako će me inače primiti u imperijalnu akademiju?«

»Moraš vježbati, i to često. Ništa ne bi tvoju majku i mene učinilo ponosnijima nego da vidimo da si postala imperijalna časnica.« Paron Ree se zaustavio. Nekoliko ih je ptica preletjelo dozivajući se međusobno. Ciena ih je promatrala kako lete, jer bi joj bilo teško gledati u njega kad god bi otac potegnulo tu temu. I naravno, nastavio je: »Samo bismo voljeli kad bi više vježbala na novom simulatoru u Valentiji, umjesto da sve vrijeme provodiš s onim dečkom.«

»Thane mi je *prijatelj*.« Posebno je naglasila zadnju riječ.

»Ne bismo trebali ništa primati od doseljenika drugog vala. Trebali bismo se sami izdići, a ne to činiti zahvaljujući njihovim poklonima.«

Ponekad bi se Ciena naljutila na ovom dijelu rasprave — ali, ako to danas učini, definitivno ne bi mogla letjeti. I zato je samo duboko uzdahnula prije no što će nastaviti: »Ja pomažem Thanu koliko i on meni. Radimo *zajedno*. Ni jedno od nas ništa onom drugom ne duguje i on to zna baš kao i ja.«

Otac je uzdahnulo: »Njegovi ljudi imaju kratko pamćenje. Ali, idi. Uzmi puzača; ja ću kući dojahati na muunyaku. Tvoja majka i ja vratit ćemo se poslije, nakon što već završiš s učenjem i očistiš kuhinju od vrha do dna.«

»Razumijem.« Duh joj je živnuo. Ipak će danas letjeti.

»Postani bolji pilot od malog Kyrella«, rekao je otac popravljajući ogrtač i ulazeći u dom Nierreovih: »Ako bude samo jedno mjesto za kadeta s Jelucana, želim da si to ti.«

Ciena se nasmijala: »*Oboje* će nas primiti. Imperijalna flota neće moći bez nas!«

Čak se i tatica morao nasmijati.

Thane se pitao može li odvrnuti vijak za zadržavanje na svom CZ-I školskom droidu. Ako uspije, droid bi ga pustio iako nije završio glupi test iz matematike.

»Pažnja ti popušta«, rekao je CZ-I: »To ne doprinosi optimalnom rezultatu.«

Thane je pokazao prema najbližem kronometru: »Kasnim na vježbe letenja.«

»Moraš završiti lekciju kako bi savladao materiju. Kako će te inače primiti na imperijalnu akademiju? Najveća želja tvojih roditelja je da pođeš Dalvenovim putem.«

Thane je ponekad vjerovao da je CZ-I lukaviji no što bi droid smio biti. Ništa ga ne razjari više nego kad se prisjeti da se Dalven, nekako, uspio ubaciti u jednu od akademija — jednu od slabijih, ali ipak. Thane je sumnjao da je otac možda podmitio lokalnog regrutera da mu primi starijeg sina kako bi podigao ugled obitelji. Ali, Oris Kyrell to ne bi učinio za Thanea koji će se morati na akademiju upisati vlastitim zaslugama.

I zato je sad brzo razmišljao: »Neće me primiti na imperijalnu akademiju ako ne budem znao dobro letjeti«, istakao je: »A kako ću dobro letjeti ako ne vježbam?«

»Tvoja obitelj ima vlastiti hangar i letjelicu. Znači da možeš vježbati bilo kad.«

Uz najljepši osmjeh Thane je rekao, »Ali, imamo i tebe, CZ-I. To znači da i matematiku mogu raditi bilo kada. S partnericom mogu letjeti samo kad je Ciena slobodna, a ona

danas dolazi, pa nije li onda razumno da sad prioritet stavimo na letenje?«

CZ-I je nagnuo glavu i Thane je začuo tiho zujanje što je značilo da droid razmišlja i to intenzivno.

Vrlo nonšalantno Thane je dodao, »Znaš, kad se vratim, stvarno bih ti trebao pripremiti jednu kupku u ulju za podmazivanje. Jedno lijepo, dugo umakanje. Već je prošlo dosta vremena, ako se ne varam?«

Usljedilo je još nekoliko trenutaka tišine prije no što je CZ-I rekao, »Sad kad si to spomenuo, istina je da su mi spojke nekako tvrde u zadnje vrijeme.«

Thane je ugasio matematički hologram i zgrabio letačku jaknu uz osmijeh: »Bit ću ovdje prije no što se roditelji vrate s glupog banketa. Dobro?«

»I radimo matematiku sutra ujutro!« povikao je CZ-I dok je Thane već jurio kroz vrata.

Obitelj mu je imala privatni hangar, ali — kao i kod većine ljudi na Jelucanu — njihov se teritorij prostirao više okomito nego vodoravno. Njihov se zlatom popločan dom prostirao gotovo čitavom širinom terena što im je pripadao, uglavnom zato što su roditelji insistirali na tome da ljudi njihovog kova trebaju veličanstveniji dom od svojih susjeda. Thanea je snobizam iritirao manje od činjenice da mu je hangar bio smješten tristo metara dalje — nizbrdo.

No, barem se dosjetio rješenja. S osmjehom, Thane je natakao letačke naočale i potrčao prema udaljenom grebenu. Ručke su bile na mjestu i spremne i zato je samo trebao skočiti i čvrsto se uhvatiti, otpustiti kočnicu i skočiti.

Trenutno je jurio niz kabel koji je vodio od njegovog doma do hangara, viseći na ručkama dok je ubrzavao niz kameni greben. Hladni ga je planinski zrak šibao dok je promatrao dolinu. Osjećaj nije bio tako dobar kod pravog letenja, ali blizu.

Ponovo je aktivirao kočnicu dok je klizio prema kraju, ali tek postupno jer je volio vožnju završiti s nešto brzine. I taman prije no što će se zabiti u stup, Thane se pustio i poletio prema tlu, glasno se smijući.

Onda je čuo, »Jednog ćeš si dana zabiti facu u taj stup, znaš.«

Thane se okrenuo i vidio Cienu kako stoji pored nezgrapnog starog planinskog puzača njezine obitelji. U svom je prevelikom letaćkom odijelu djelovala još nižom i mršavijom no što je bila, a lice joj je sa okruglim obraščićima i prćastim nosićem djelovalo mlađe nego što je bila. Ruke je držala prekržižene preko prsa dok je pokušavala izgledati strogo, ali vidio je kako joj tamno smeđe oči skrivaju osmijeh.

Ispravio se i pljesnuo rukama da očisti rukavice: »Samo si ljubomorna, jer ti nikad nisam dopustio da probaš.«

Ciena mu je isplazila jezik: »Misliš da ne mogu, je li?«

Naravno da je mogla; Thane nikad u to nije sumnjao. Ali, kabel je počinjao kod njegove kuće, a njegovi su je roditelji mrzili čak i više no što su mrzili njega. U onih nekoliko puta što su je sreli, njegova je obitelj bila tako bezobrazna prema Cieni da je Thaneu gotovo pozlilo od srama. Ni Ciena više nije željela ponoviti susret s njima.

No, njih su se dvoje uvijek pravili kako ne postoji razlog zašto se ne bi družili. Bilo je to lakše nego pričati o tome kako bi ih njihove obitelji htjele razdvojiti.

»Brinula sam se da ću zakasniti«, nastavila je Ciena, »a stigla sam prije tebe.«

»Trigonometrija.« Thane je napravio facu, izraz kojim se Ciena pridružila: »Hajde, počnimo. Gušter-žaba-zmija za pilota?« Oboje su u sebi izbrojili do tri i ispružili ruke. Thane je izabrao zmiju, ali Ciena je uzela guštera, a gušteri jedu zmije. Razveselila se i Thane je pokazao prema oknu u V-171- »Piloti imaju prednost.«

U stvari mu nije smetalo da bude kopilot/artiljerac; kadeti su morali biti vješti u letenju na obje pozicije ako su mislili upasti na akademiju. Ali, nije baš bilo zabavno sjediti okrenut u krivu stranu u kokpitu.

Tehnički, V-171 je pripadao Dalvenu. Kad je odlazio na akademiju, ostavio je strogu uputu da nitko ne smije njime letjeti dok ga nema.

Da, kako da ne.

Thane nikad nije propuštao priliku da leti — ili da se malo osveti starijem bratu.

(Dalven je u čitavoj njihovoj obitelji uvijek bio najbezobrazniji prema Cieni. Nedugo prije no što će otići na akademiju, zlobno se nasmijao i izjavio kako postoji samo jedan razlog zašto bi netko pokupio curu iz doline — a ako je to mislio, mogao si je naći jednu čije su grudi već izrasle. Thane je razbio Dalvenovu usnicu prije no što su ih roditelji razdvojili.)

»Hej«, rekla je Ciena. Thane je shvatio da samo stoji na ljestvama umjesto da uđe u kokpit: »Još si ovdje?«

»Da.« Thane je kliznuo u brod odlučan da ne pogleda u prednji dio Cieninog letačkog odjela: »Oprosti. Idemo.«

Nataknuili su vizire, zakopčali sigurnosno remenje i spustili okno kako bi se osigurali. Dosad im je već ta procedura bila automatska, nešto što bi Thane mogao odraditi bez razmišljanja. Znao je trenutak u kojem će Ciena početi paliti prekidače da aktivira motor, čak i ritam njezinih prstiju dok je to radila. Njegova se konzola osvijetlila u odgovor: »Svi sistemi dobro.«

»Potvrđujem da smo spremni za polijetanje«, rekla je: »Punom snagom. Gdje je to nebo?«

Stari se V-171 uzdigao s tla uz drhtaj dok su mu motori bacali plavičastu svjetlost s oboje strane. Onda su se okrenuli, nagnuli i vinuli prema nebu.

Ciena ih je povela visoko, prema vrhovima suviše hladnim i nenaseljivim da bi ikog privukli. Tek je nekoliko rudarskih droida narušavalo pejzaž, tamno su svjetlucali na kontrastu snijega i blijedog kamena, ali osim njih, područje je bilo nedirnuto. Thane je osjećao kao da on i Ciena imaju čitav svijet za sebe.

Dok su letjeli ka jednom od istočnih grebenskih lukova, Cienin je glas zapucketao kroz zvučnike u viziru: »Vidim neke sige koje bi trebali naučiti pameti.«

»Može.«

Luk mu je došao u fokus na mreži zaslona. Tri su sige visjele sa stijene kao stalaktiti, debele poput njegove ruke. Veliko za sigu — malo za metu.

Thane je naciľjao, zapucao i raspršio polomljeni led po zraku. Nasmijao se kad je čuo kako se Ciena veseli.

»Misliš li da mi možeš naći još koju metu?« pitao je. Nikad nisu pucali bez pameti, jer je nekoliko otpalih kamena ili siga na ovoj visini moglo prouzročiti lavinu dolje na naseljenim nivoima. Ali su zato naučili na kojim je sve mjestima sigurno pucati u led.

»O, da«, odvrtila je: »Drži se.«

Thane je točno znao kako će zaokrenuti brod prema dolje. Čak i da ne pogodi kamo su išli, samo je po najmanjem nagibu na krilima mogao znati u kom će se pravcu sljedeće okrenuti. On i Ciena letjeli su kao tim u svakoj prilici koju su imali zadnjih pet godina. Dosad su već funkcionirali poput dvije ruke jednog pilota.

V-171 ponirao je u Stepsonovo ždrijelo, uski, krševit prolaz koji je pri svakom zaokretu letaćima bio problematičan. Ciena ih je odvela duboko dolje, bez sumnje s namjerom da Thaneu omogući gađanje prema gore. Dok su se spuštali, preletjeli su pored jednog od mnogih malih vodopada unutar ždrijela. Unatoč velikoj hladnoći, voda je još tekla, makar samo lagano, ne u bujici. U ovo doba podneva svjetlo je padalo na vodu u savršenom uglu za dugu i ledene su hridi hvatale

prizmatično svjetlo, reflektirajući ga u desetke smjerova istovremeno. Činilo se kao da svaka stijena i linija snijega blješti. Bio je to jedan od onih savršenih trenutaka, to spektakularniji jer će za čas već nestati i nikad se više ne ponoviti.

Thane je začuo Cienin šapat, »Pogledaj kroz moje oči.«

Znao je da će to reći.

Možda je napokon došlo vrijeme da otkrije zašto.

Nakon treninga su Ciena i Thane otišli do Tvrđave.

Tako su je nazvali kad su imali osam godina i sklonost dramatici. Prostor je u stvari bio obična špilja, ali špilja u koju su uložili nekoliko godina ne bi li je uredili kako im je odgovaralo. Svakih bi se nekoliko tjedana jedno od njih pojavilo s nečim novim što bi dodali zbirci. Većinu boljih stvari (protonski grijač, holo igre) donio je Thane — stvari koje je njegova obitelj odbacila, luksuz koji bi im dosadio ili ne bi ni primijetili da nedostaje. Ciena je donosila skromnije stvari, ali tješila se mislju da su u stvari bile važnije. Tvrđava bi bila nevjerojatno neudobna bez njezinih debelih deka i kožnih tepiha. I to su sve bile odbačene stvari koje su stanovnici doline prosljeđivali jedni drugima pokušavajući unaprijediti nastambe po imperijalnim standardima. Ali su bile tople i mekane, savršena podloga za njihovo gnijezdo sakriveno od svijeta.

U stvari je pećina ležala manje od pedeset metara od hangara obitelji Kyrell, ali ulaz je bio uvučen iznad jedne hridi i natkriven drugom, sakriven tako dobro da je Ciena ponekad mislila kako su ona i Thane možda prvi ljudi u povijesti Jelucana koji su nogom u nju stupili. Ukratko, bilo je to savršeno mjesto za druženje.

Povremeno bi svatko od njih odlazio ondje sam, ali uglavnom su bili zajedno, razgovarali o svemu mogućem na ovome svijetu i sanjali o budućnosti među zvijezdama.

»Moj otac kaže da je izašlo oko tridesetak senatora«, rekla je Ciena.

Thane je slegnuo ramenima. On je za politiku bio manje zainteresiran od Ciene i samo se nastavio izležavati na crvenom tepihu buljeći u zalazak sunca: »Kakve veze ima je li ih bilo dvadeset ili trideset i šest? Od onih stotina senatora koliko ih ima, to je malo u svakom slučaju.«

»Odbili su glasati. Zamijenit će ih Imperatorovim imenovanjem. To je velika stvar, Thane.«

»To su samo neki bogati stari političari uvjereni u vlastitu važnost. Vjerojatno se tako zabavljaju.«

»Kako su mogli iznevjeriti zakletvu? Svoju *čast*?« Ciena još nije mogla vjerovati da se to zaista dogodilo: »Svi znaju da je Senat odveo čitavu galaksiju u građanski rat prije no što je Imperator ponovo uspostavio mir. Zašto bi itko sad taj mir uzimao zdravo za gotovo?«

Thane je slegnuo ramenima: »Vjerojatno se zapravo spore oko nečeg potpuno nevezanog, a samo govore da se radi o visokim idealima. Kad shvate da više nemaju nikakvu moć, vratit će se Imperatoru na koljenima i zaboraviti oko čega su se ranije sporili.«

»Ponekad si zaista ciničan.«

»Možda, ali vidjet ćeš da imam pravo.«

Ciena je uzdahnula dok je lijegala na tamnu gundarkovu kožu, krzna mekanog poput pravog kreveta. Iz ovog je ugla zalazak sunca veličanstveno blještao odmah iza dalekih planinskih grebena. Svjetlo koje je dopiralo u pećinu Thaneovu je kosu pretvorilo u potpuno crvenu i dodalo toplinu njegovoj blijedoj koži i sve mu je to činilo lice zapanjujuće starijim.

Bit će zgodan, pomislila je. Iako je to bila čudna pomisao, Ciena je smatrala da je samo objektivna. Nije kao da su ona i Thane bili — kao da bi ikad bili — no, ne bi i gotovo. Ako

su njezini roditelji mrzili činjenicu da joj je prijatelj jedan potomak drugog vala, kako bi tek reagirali da se zaljubi? I iako joj Thane nikad nije pričao o tome kako se njegova obitelj ponašala prema njemu, vidjela je masnice i osjetila u njegovoj šutnji sve ono što nije rekao. Thaneov bi otac bio još gori kad bi mislio da su njih dvoje zajedno.

Osim toga, ona i Thane... možda su nekako bili *previše bliski* da bi se zaljubili. Ponekad se osjećala kao da su dva dijela iste osobe.

»Hej«, rekao je Thane nekako pažljivo i tiho: »Smijem li te pitati nešto što bi moglo biti, ovaj, osobno?«

Je li moguće da je pogodio o čemu je razmišljala?

Ciena je opet sjela i zagrlila koljena na prsima: »Pitaj slobodno. Ne obećavam da ću odgovoriti.«

»Pošteno.« Zastao je prije no što će nastaviti: »Svako malo kad vidimo nešto zaista posebno, ti prošapućeš, »Pogledaj kroz moje oči.« Je li to neki običaj iz doline? Što to znači?«

Pitanje je *zaista* bilo osobno, ali Ciena je ustanovila da joj ne smeta da Thane sazna istinu: »Da, to je jedan od naših običaja. Iako, dosta rijedak. Vidiš — ja sam rođena — kao blizanka.«

»Blizanka?« Thane se uspravio. Ovo bi zainteresiralo čak i došljaka drugog vala, većina je planeta imala mitove i legende o blizancima: »Stvarno? Ali, ja sam mislio da si jedinica.«

»Sad jesam. Moja je sestra, Wynnet, umrla samo nekoliko sati nakon rođenja.«

»Oh. Žao mi je.«

»Ne, dobro je. Nije kao da je se sjećam ili tako nešto. Ali, svoj život živim za nas obje.« Ciena je podigla ruku da mu pokaže kožnatu narukvicu: »Možda si primijetio da ovo nikad ne skidam?«

»Pa, da, ali mislio sam da je to zato što ti se *sviđa*.«

Ciena je vrhovima prstiju prešla preko pletenice: »Nosisim je kao znak da sam još vezana za Wynneta. Čitavog svog života, sve što radim, sve što vidim — to je sve od svijeta što će ona ikad imati, jer ga ja dijelim s njom. I tako kad vidim nešto osobito lijepo — nešto nevjerojatno, ili ponekad čak osobito loše stvari — izgovorim te riječi. Moja sestra promatra kroz moje oči i ja joj pokazujem najvažnije trenutke svog života.«

Thane se naslonio nazad na tepih: »To je... fantastično. Stvarno to mislim.«

Ciena je kimnula: »Ponekad to osjećam kao neku golemu odgovornost, to što živim i za Wynneta, ali uglavnom me podsjeća na ono što je zaista posebno. Možda to ne bih tako primjećivala da ne tražim i za nju.«

Sunce se napokon sakrilo iza horizonta. Iako je svjetlo još prožimalo donji dio neba, iznad toga se plavetnilo pretvaralo u tamu dovoljno da otkrije male bljeskajuće točkice svjetla.

Ciena je prošaputala, »Jednom, kad se upišemo na akademiju, pokazat ću joj zvijezde.«